

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razsvetljenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala 8. dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezašovomi.

Marijkin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušcova brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernsta v Lendavi.

D A R I.

Na „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Arenda od njive 250, Čurič Treza, Trnje, v zahvalo, 10, Tratnjek Ana, Beltinci, 10, Glavač Marija, Beltinci, 10, Horvat Kata, Trnje, 1, Knez Janoš, Žebnik p. Radeče, 10, Fartek Ilonka, Dolič, 10, Horvat Alojz, Lipovci, iz Francije, 10, Vožar Jožef iz Francije, 10, N. V. Polana, 10, Matajič Peter, Hotiza, 2, Hozjan Matjaž, Črensovci, za stolicu v cerkvi za 1939. l. 20. — *Izdali smo v Din.:* Za zavažanje njive, 150, siroški čekovnega urada 56, 58, Kocet Ivani za late in deske, 160, Hozjan Ivani za vožnje kamla i peska zadnja rata 478. — Oča sirot, povrni vsem obilno. O d b o r.

Siromaškoj blagajni pri „Domi sv. Frančiška“ so darovali v Din.: Gaser roj. Gjorek Marija, Črensovci, sirotišnici deteta Marijike, 5, 11 kg hajdine odane, 24'25. — *Izdali smo:* za 330 zemel za siromake črensovske lare k Božiči 225 Din. Sprejeli smo celo 1939 leto 4638'40 Din., izdali smo 2926'80 Din. čistoga ostalo na 1940 l. 1711'60 Din. — Dete Marijika, blagoslovi darovnike, ki podpirajo sirote. — O d b o r.

Na podporo Marijinoga lista so darovali v Din. sledeči: Gerenčer Jožef, trgovec v Lendavi, 50, Cug Rozalija, Francija, 54'75, Tkalec Marija, Knezevo, 5, Vožar Jožef i sestra Roza, V. Polana, iz Francije, 8'75, Balazic Ivan, Odranci, 10, Žalik Jožef, Črensovci, iz Francije, 10, N. Polana, 50, Dr. Meško Josip, Maribor, 25, Kološa Janoš, M. Sobota, 10, Kreslin Aga, D. Bistrica, 2, Dr. Klar Franc, D. Lendava, 100, Horvat Vilma, Čakovec, 5, Dr. Peterlin Makso, D. Lendava, 25. Leta 1939 skupno sprejeli 924'25 Din. Vpelano k naročnini za brezplačno pošiljanje M. lista misijonarom, misijonarkam, delavcom i siromakom. — Povrni vsem obilno Marija.

Leto 36.

8. februara 1940.

Številka 2.

*MOJA DŮŠA POVELIČŮJE GOSPODA I MOJ DŮH SE
RADŮJE V BOGI, MOJEM ZVELIČARI. (Luk. I. 47.)*

Marija, gda je odkrila svoje veselje, štero je čutila nad Zveličarom, ki ga je v srci zanosila na reči angelove, se je v Elizabetinoj hiši globoko ponižala. Etak spevle naprej: „Ar se je z gledno na nizkost svoje dekle.“ To je zrok Marijine hvale, ka se je Bog na njeno nizkost zgledno i jo zvalo za mater svojo i to je tŭdi zrok njenoga veselja. Gda je kralica postala, te se za dekle imenŭje i se Bogi v neskončnoj poniznosti i srčnoj radosti zahvalŭje nesamo za to, da je njegova mati postala, nego tŭdi za miloščo poniznosti, za miloščo, ka je z odkritoga srca lahko sebe za dekle imenŭvala, gda je kralica nebe i zemle postala. Pri Mariji vidimo na najjasnejši naćin potrditev Jezušovih reći: „Ki se znizi, poviši se.“ (Mataj 23, 12). Ona se je ponižala, za dekle, slŭžbenico se je drŭžala, gda je mati boŭa postala, zato je bila vredna kralevske korone i oblasti v nebi, štero bo vse većne ćase vŭivala. Poniznost! Kak velika reć pred Bogom, ki je stopo dol z prestola svoje nebeske slave, da se more poniŭzati do praha zemle. Pokaŭe s tem vsakomi stvorenji, da pot do visoke nebe ne pela gor, nego dol. Kem poniznejši smo, tem više pridemo v nebeskoj diki. Sveti, Dŭh Bog svedoći od te Jezušove poniznosti etak: „Poniŭao se je i postao pokoren notri do smrti.“ (Philip. 2, 8). A isti

Düh Sveti pa tudi naznanja plačo te poniznosti: „Zato, ga je pa tudi Bog povišao i njemu dao ime, štero je nad vsa imena, da se v Jezušovom imeni pripogne vsako koleno teh, ki so v nebesaj, na zemli i pod zemlov i da vsaki jezik prizna, da je Jezuš Kristuš Gospod, na diko Boga Oče.“ (Philip. 2, 9—11).

Marija je mela roditi toga poniznoga Zveličara, zato je mogla biti najponiznejša mati. Dete herba materno naturo, Jezuš kak človek je herbao tudi materno naturo. Ponizen je bio že po materi. To materno poniznost je pa še podigno do neskončnosti, kak je pri njem bila itak od vekomaj neskončna. Neskončna boža poniznost je vodila najprej neskončno božo lübezen, da je ta stvorila človeka i da ga je s smilenostjov rešila.

Marijina poniznost, vesela poniznost naj bo tudi naš prilübleni prijateo. Veselimo se, da nikaj ne našega, da je vse od Boga. Z veseljom nagnimo glavo i odprimo srce, gda nas Bog tepé zavolo grehov. Veselimo se i celo skočimo od veselja, kak nam Jezuš svetüje, če nas svet mrzi, preganja, ogrizava. O ve tem više pridemo v večnoj diki, kem niže smo postavljeni od lüdi na tom sveti.

Presveto Srce Jezušovo, vari našo družino, štera se je Tebi posvetila. (300 dni odpüstka dobite za te zdihlaj, gda ga opravite kotrige Srci Jezušovomi posvečeni družin. Je vaša že posvečena?)

Sam šo na goro...

Sam šo na goro,
strmo i visiko . . .
Na gori križ stoji,
mi ž njega Jezuš govori:
Trgaj si moje rožice
s krvjov poškroplene,
iz križa rastejo,
med trnjom cvetejo. —
— Pa šo sam dol z goré.

Sam šo na goro
s povešnjeno glavo . . .
Me s križa Jezuš batriva:
Poznanca sva že stariva,
Ne boj se me, okrepim te,
po rože segni, vtrgni je,
ti rane jaz zacelo bom,
ti plačao bom, ne bo zobstom...
I segno sem po nje.

Sam zvolo si goro,
oj goro križano . . .
Si trgam rožice
s krvjov poškroplene
ki z križa rastejo,
med trnjom cvetejo . . .
na nadre pičim je, —
— so nikdar ne povejnjene
— Več z gore nejdem dol.

Srčen.

Potopimo se v križano radost Device Marije i svetoga Jožefa.

Devica Marija i sv. Jožef sta dolgo pot mogla napraviti iz Nazareta v Bethlehem, dolgo pot, puno težav, pomenkanja, zametavanja, nezahvalnosti i bridkosti; a vse to sta z veseljem prenesla Jezuška, šteroga sta čakala na svet, šteroga sta tak vroče želela viditi i obinoti. Duga, teška je pot do cerkve, težavno je dolgo na tešče ostati i zmrzavati v hladnoj cerkvi ali omedlevati v vročoj, nezračenoj, a lübezen do Jezuša nam osladi vse križe i je z veseljem obinemo, ar mo pri sv. podigavanji vidili Jezuša pod podobov krüha, pri svetom prečiščavanji ga pa v srce zapremo. O kak sladko je to trpljenje za Jezuša.

Sladka radost je obišla Device Marije i sv. Jožefa srce, gda sta prviva imenüvala Bože Dete: Jezuš. A bridke skuze sta pa točila pri tom veselji, gda sta ga vidila, kak nemilo joče pri obrezavanji, i kak obilno toči svojo nedužno krv za grehe nezahvalnoga sveta. I kelikokolikrat sta njeva to sveto ime spregovorila v življenji, sta vseli ponovila v sebi radost i žalost obrezavanja. Radost, ka je Zveličar prišo na svet, i žalost, ka toga dobrega Zveličara nezahvalen svet žali, sovraži.

Tak delajmo tüdi mi. Veselimo se, gda čujemo, ali spregovorimo sami Jezušovo presveto ime, ki je rešiteo naših düš; a bridko pa obžalümo zablude grešnoga sveta, šteri Jezuša nešče poznati, nešče ljubiti.

Devica Marija i sveti Jožef sta Jezuška prikazala v cerkvi, kak to obhajamo vsako leto na Svečnico. Puniva nebeske sreče sta nesla Dete v cerkev. A kak hitro se pridrüži k njunomi veselji bridka žalost. Šimeon po svetom Dühi jasno naznani, da do tomi Deteti proti gučali i da zavolo toga Marijino srce meč žalosti prebodne. Če pa Jezuša zavržejo i Mari-

Troji navuk sv. Frančiška Asiškoga na pot tretjerednikom. Gda je svoje poslao med svet, njim je dao ete tri navuke, šteri so dani vsem düšam, ki ščejo pobožno živeti, predvsem tretjerednikom:

1. *„Idite v božem imeni.“* Naš namen na poti mora biti dika boža i zveličanje düš, da s svojov potjov v cerkev, na senje, na gostüvanje, v Francijo, Nemčijo, na politično zborüvanje i kamakoli: Boga odičimo, sebi i bližnjemi pa k zveličanji pomoremo.

2. *„Nepotrebno ne gučite.“* Jezik je mala reč, a največ greha včini. Sv. Düh Bog pravi: *„Če što misli, da je pobožen, ne brzda pa svojega jezika, nego vkani svoje srce, v njem so boža pobožnost prazna.“* *„Če što z rečjov ne greši, je popolen mož.“* (Jak. 1, 26—3, 2—3). Na jezik vsikdar najbolje pazimo, ka ž njim ne včinito kvara Bogi, sebi i bližnjemi.

3. *„Nosite s sebou svojo celico, sobico.“* Mislite vsikdar, ka vas Bog vidi. Ki nema smrtnoga greha, tistoga ne gleda samo Bog, tisti Boga v svojem srci nosi. On je cerkev boža, v njem so boža nebesa. Zato pa si pogovarjajmo z pobožnimi zdihlaji i svetimi misli z dobrim Bogom, pa naša pot bo zaisfino *„Pot v nebesa“*, kak je namen tretjega reda.

jino srce prebodnejo naši grehi, te Jožefova duša dvojno bridkost more občutiti, ar je nad vse ljubila Jezusa i zavolo Njega Marijo, kak je Jezus želo, nedopovedljivo.

Mi smo tudi puni sreče, gda Jezusa v srci nosimo po sv. prečiščavanji domo. A prikapčimo k toj sreči meč, oster meč. Bridko zajočimo, ka brezbožniki podirajo cerkve, svete hoštije ta klačijo, Marijine podobe žgejo, véro preganjajo, Bogi posvečene osebe vmarjajo. I stisnimo Jezuséka tembole tesno k sebi, kak sta to včinola Dev. Marija i sveti Jožef po Šimeonovom prorokúvanji pri spelavanji.

Ali znate, ka je na sveti najbolje nestanovitnoga? To sta mesec na nebi i pa človeče srce na zemli. Zato pa v poniznosti prosí vsaki den, sv. Jožela, naj li sprosi od Srca Božega stanovitnost, brez štere nega zveličanja,

Pekeo.

Kak je Bog čudovití v delih svoje smilenosti, tak je nedosegljiv v izvršavanji svoje pravičnosti.

Če mi vi zato ščete pekeo opisati, mi ne govorite od temnih brlogov, od mržeče nesnage, od grozніх črvov, od sabeo, mečov, od s cveki okovanih potačov, bliskov, drvaric, ne od povodni gorečega žvepla, ne od pijače raztoplenoga olova, ne od močvar zmrznjene vode, ne od kotlov i erje, žag i kehníc, ne od šil za vöpüšćanje oči, ne od klešč za trganje zob, ne od škraplov za mrcvarjenje kućtov, ne od verig za mlenje kosti, ne od bakel za žganje drob, ne od zgrabljivih zverin, ne od mućnih natezalnic, ne od vajati, ne od čemera, ne od grmad, ne od klad, križov, klinov, sekiric. Čeprav tej predmeti pomenijo grozne muke, vendar je navsezadnje človek bio tisti, šteri je je naredo. Človek je je iznajšeo s svojov znanostjov i človek je je porabo s svojov moćjov. Nekdašnja živina je bila iznajdba Perilla; bistra pamet Egipcánov je iznajšla grozovito moko, nohete s špićastov trstikov prebadati. Nero si je zmislo lüdi v živinske kože šivati i pse na nje nahujštiti; Mesenciji je prišlo na pamet, žive k mrtvecom vezati, da je gníloba vmori. Ticiusovi jastrebi, Tantalusova žeja, Ixinovi potači, Sifusovi kamni so muke, štere so izvirale iz človećih možganov. Zato ne vervlite, da so to fiste muke, štere se morajo v pekli prenašati.

Pa če so že z drüge strani te muke tak boleče, tak grozovite, kakše bodo one te, če so iznajdba Boga, koga znanost je neskonćna, koga moć je brezmejna, če je on prisiljen po svojov pravičnosti te muke obraćati na brezbožnike, če je On prisiljen svoj srd jasno pokazati i naznanjati, da je On nikaj ne menje pravićen v kaštigaj, kak je bio velikodušno smileni v odpüšćenji... Te kaštige morajo takše biti, da presegajo naš razum, da tudi tú v pamet vzememo neskonćno neednakost, štera obstoji med človećov slabostjov i božov vse-mogoćnostjov. K tomi prihaja še ta okolnost, da je vsaka ža-

litev Boga tak težka, da jo pomiriti, še tak grozovita i občutliva kašliga ne more; zato pa boža pravičnost, če še tak občutljivo kašliga pogüblene, nikdar ne dobi toliko zadoščenja, da več ne bi mogla zahtevati.

Predstavite si zato, kakše morajo biti te kaštige, pri šterih nega nevarnosti, da bi se v grozovitost krivice spremenile. Bog more zaistino svoj srd na nje razlejati kak ploho, (Job 20—23), on more takrekoč sprazniti svojo orožarno, da zadosti svojoj pravičnosti bar po mogočnosti, či njoj že ne more, kak njoj ide: „Jaz ščem svoj srd na njih nasititi.“ (Ezech 6—12.)

Če pa te reči tak zgledajo, te pa zmed vas nišče, pač nišče naj se ne zanaša na kakše krepčilo, na kakše razvedrilo, na kakše olejšanje v pekli; kaj takšega nega tam i tüdi biti ne more. Če bi tam bilo olejšanje, bi bilo to delo sočütne smilenosti, ne pa nespravlive pravičnosti: „V pekli nega rešenja, nikšega rešenja, nikšega rešenja; tam je samo ječanje i tožba, nikoga pa ne, koga bi genole.“ Tak piše sv. Avguštin. (Serm. ad Fratr. in erem.)

Firenze v Italiji: Krstilnica poleg stolnice. V toj krstilnici na plafoni je svetoznana slika od slednje zgodbe na šteroj se vidi kak požira Lucifer Judaša, hüdoba hüdobo za večni pekeo.

Na sveti ma vsaka bolečina olejšavo, peklenska muka ne pozna tolažbe, ar nema konca, ar se ne pretrga, ar se ne spreminja.

Na tom sveti ste v pamet vzeli, da se je za vsakšo nevolu najšla olejšava, da nega rane, za štero ne bi bilo balzama i da nega čemera, šteri ne bi meo protičemera. Ne mislite si pa, da je v pekli tüdi tak. Neizmerno boleče so tam rane od ognja; nega pa mazala, po šterom bi se ležej prenašale; žeja je grozna, nega pa vode, štera bi jo pogasila; divji je tam glad, nega pa hrane, štera bi ga vtišala. Težka je tam tužnost, a nemogoče je zadremati, da bi se pozabila; neznosna je sramota, nega pa pokrivala, pod štero bi se skrila.

Bar bi bila tam smrt, štera bi toj vnogoj nevoli konec napravila. Smrt naj bi bila, smrt naj bi bila! A to je pa najhujše, kak pravi zvišeni stvoriteo modrosti, da tam niti te sreče nemajo, niti toga tak žalostnoga i neprijetnoga sredstva, da bi se mogli vničiti: „Nemajo sredstva, da bi se vničili.“ (Kniga modrosti 1—14).

Da je razkričani krao s Pontosa, Mithridates, ne najšeo druge poti, ka bi se rešo robstva, kak grozoviti izhod samovmora, se je nesrečen odločo, da smrt poje v ednom falački čemera. Kda je pa s sigurnim protičemerom želodec privado, da je čemer prebavo, ga je čemer hrano, ne pa vmoro. Nesrečen vladar se je zato tožo, da je prišo s protičemerom v takši položaj, da smrt za njega ne mela nikše moči i zato je obvūpao.

Po pravici je ne bio nesrečen, nego strahopetec; da či bi zaistino šteo vmreti, bi najšeo zadosta prilik, da svoj namen dosegne na tistom sveti, kde vse tere za tem, da življenje vniči, kde pa nega nikaj, ka bi je obdržalo. Ne bi bilo potrebno, da se tak milo potoži, ka njemi čemer nikaj ne škodi: ve bi pa lahko v roke vzeo sulico, da si ž njov razkala prsi, ali vajat, da se ž njov obesi, ali bi skočo v globočino, da si kotrige spotere. Keliko vrst smrti njemi je samo ponūjalo morje s svojimi vrteli! Gdekoli bi notri skočo, vrteli Scyle i Karybde so bili pripravljeni, da ga pogrozijo, kiti i morski vuki bi bili pripravljeni, da ga požrejo. Lehko bi se napoto v šumo i bi najšeo na vsakom stebli vislice. Svojo smrt bi mogeo najti v brlogaj, v šterih stanūjejo zverine; v ognjeni pečaj, gde sekajo plameni; v prepada, kama mečejo hūdodelnike; da je pa strahopetec samo v čemeri vūpao svojo smrt iskati, na šteroga se je že navado, se je to zatogavolo zgodilo, ar je on poželo samo hasnoviti del smrti, ne pa šteo tūdi čütiti bolečega. Pa znate, kda ma nevolas pravični vzrok na tožbo? Povem vam: te, či je meo koražo nasesti na sulico, da si razkole prsi, a sulica ga samo na več mestih ranila, ne pa vmorila; či je šo, da se z vajatjov zadavi, a vajat bi njemi samo smrtni strah povzročila, ne pa smrti; či bi se vrgeo v prepade, da si spotere kosti, a tej bi ga toti zmečkali, ne pa vmorili; če bi on poskusio vse grozovitosti, štere nūdi morje brodolomcom, a njega niti zburkani valovje ne bi ta nesli, niti ga peganjale zgrablive morske zverine; če bi ga vislice, divje stvari, ogenj, globočine samo mantrale, ne pa vmorile: te bi njegova usoda zaistino bila objokanja vredna. I v pekli je ravnotak. (Dale.)

Vči se od Dev. Marije gorečnosti. Po predpisih Mojzesove postave (5. Mojs. 16, 16), ženske neso bile dužne svetke hoditi v Jeružalem, a Marija je pa li šla, kak svedoči sv. Dūh Bog v evangeliumi sv. Lukača. (Luk. II. 41). Ne zadovolimo se samo s tistim, ka nam je stroga dužnost, nego kak Jezus pravi sv. Petri: „Pelaj na globočino,“ globle se nagnimo, da več jakosti zagrabimo. Večernica ne je zapovedana, a ki nosi v srci lūbežen do Jezusa, ki tam v tabernakli sirotūje noč no den, ne bo zamūdo večernice brez istinskoga zroka.

Boga smo dužni hvaliti.

Ne smo, od sebe, nego od Boga. Vse mamó od njega. Zato smo ga dužni hvaliti, dičiti. Ta hvala v prvoj vrsti stoji v molbi, z šterov priznavamo, da je Bog vretina vsega dobrega, ka mamó i štero čakamo. Boga hvaliti, dičiti je pa lübezen. Nebeski prebivalci neprestanoma hvalijo Boga za rešenje, za večno življenje. Ta hvala je glasna, pevajoča lübezen. A naša hvala je dvojna, znotrašnja i zvünešnja. Znotraj ga hvalimo z srcom, zvünaj pa z djanji. Če mi z djanji ne pokažemo notrašnje lübezni do Boga, te té sploh nemamo. „Lübi Gospoda, Boga svojega z vsem srcom, z vsuv düšov, s vsemi močmi.“ (Mat. 22, 36—37). Tak se glasi Jezušova zapoved. To lübezen

je mogoče samo z djanji dokazati.

Obrnem se v dühi proti tabernakli, gde moj Jezuš prebiva, v koga Srci kralüje presveto Trojstvo: Oča, Sin i sveti Düh Bog, i z poniznim srcom odkrijem svojo zahvalno lübezen do dobrega Boga:

Moj Bog, jaz te lübim! Naj se posveti tvoje ime! Dičim te, hvalim te, molim te, zahvalüjem se ti za tvojo veliko slavo! Moj Gospod i moj Bog. Krao nebes, vsegamogočni Oča Bog, z tvojim jednorodjenomi Sinom, Jezušom Kristušom i sv. Dühom te slavim i zvišavam tvojo moč.

Moj Bog, ti si moj Gospod, zato poštüjem tvojo sveto osebo.

Moj Bog, ti si najsvetejši, zato zvišavam tvojo sveto lme.

Moj Bog, ti si mi dao življenje, zato svoje tebi na čast posvetim.

Moj Bog, ti si posveto svoj den, nedelo, na šteri den si stvoro svetlost, na šteri den si od mrtvih stano, na šteri den si nam poslao svetoga Düha, te den, nedelni den posvetim z ver-nim poslüšanjom svete meše, predge i če mogoče, tüdi večernic; te den hlapčevskega dela ne bom opravlao. Vse to z lübezni do Tebe, ar od tebe sam popolnoma i od tebe mam tüdi vse.

Firenze v Italiji: Svetoznana stolnica.
Poleg nje krstilnica z glasovitov slikov
od slednje sodbe.

Evangeliumi na razne osvetke.

Na god sv. Sebeščana. (20. januar.)

Tisti čas je stopo Jezuš doli z gore i se stavo na ravnici, ž njim pa velika vnožina njegovi vučenikov i trno dosta lüstva iz vse Judeje i Jeružalema i od primorja tirskega i sidonskega, ki so prišli, da bi ga poslušali i da bi bili ozdravljeni od svojih betegov; tudi tisti, štere so mučili nečisti dühovje, so dobivali zdravje. Vso lüstvo se ga je štelo dotikati, ar je moč shajala od njega i je vse ozdravljala. Nato se je zgledno na svoje vučenike i je govorio: „Blaženi siromaki, ar vaše je kralstvo bože. Blaženi ste, ki ste zdaj lačni, ar te nasičeni. Blaženi ste, ki zdaj jočete, ar te se smejali. Blaženi ste, kda vas bodo ljudje sovražili i kda vas bodo ločili i zasramovali i vaše ime zmetavali kak hūdobo zavolo Sinü človečega. Razveselite se tisti den i radujte se, ar glejte, veliko je vaše plačilo v nebesaj.“ (Luk. 6, 17—23.)

Na den spreobrnjenja sv. Pavla apoštola (25. januar)
i sv. Benedeka (Benedeka, Benedikta), (21. marc).

Tisti čas je spregovoro Peter i pravo Jezuš: „Glej, mi smo vse ostavili i nasledovali tebe; ka bo zato naš deo? Jezuš njim je pa velo: zaistino pravim vam: Pri prerovenji sveta, gda bo Sin človeči sedo na stoci dike svoje, sedeli te i vi, ki ste šli za menov, na dvanajseterih stocih i sodili dvanajstero pokolenje Izraelovo. I vsaki, šteri ostavi hižo, ali brata, ali sestre, ali očo, ali mater, ali ženo, ali deco, ali pole za volo mojega imena, stokrat teliko dobi, i dobi v deo večno življenje. (Mat. 19, 27—30.)

Na god sv. Franciška Saleškega (29. januar.)

Tisti čas je pravo Jezuš vučenikom svojim: „Vi ste sol zemle; či se pa sol pokvari, s kem se bo solila? Ne za drugo več, kak da se vrže vkraj i jo ljudje pohodijo. Vi ste svetlost sveta. Ne more se skriti mesto, štero stoji na gori. Posveta tudi ne vužigajo i ne postavljajo pod merico, nego na posvečenje i sveti vsem, ki so v hiši. Tak naj sveti vaša svetlost pred ljudmi, da bodo vidili vaša dobra dela i dicili vašega očó, ki je v nebesaj. Ne mislite, da sem prišao razvežuvat pravdo ali proroke: ne razvežuvat, nego dopunit sam je prišo. Zaistino velim vam: dokeč ne prejde neba i zemla, ne prejde niena črka ali niena pičica od pravde, dokeč se vse ne zgodi. Što bo zato kršo štero teh najmenših zapovedi i bo tak včio ljudi, bo najmenši v nebeskom kralstvu. Što pa je bo spunjavo i včio, bo veliki v nebeskom kralstvu. (Mat. 5, 13—20.)

Na den sv. Ivana Boska. (31. januar.)

V onom časi so pristopiti vučeniki k Jezusu i pravili: „Što je najveksi v nebeskom kralestvi?“ I Jezus je pozvao dete, je postavo v sredo med nje i pravo: „Zaistino povem vam: če se ne spreobrnate i postanete kak deca, ne pridete v nebesko kralestvo. Što se zato poniža, kak to dete, tisti je najveksi v nebeskom kralestvi. I što sprejme štero takše dete v mojem imeni, mene sprejme“. (Mat. 18, 1—6.)

Na god prikazanja Brezmadežne Device v Lurdi (11. febr.).

Tisti čas poslan je angeo Gabriel od Boga v Galilejsko mesto, štero se imenuje Nazaret, ki devici, zaročenoj možu, šteromi je bilo ime Jožef, s hiže Davidove, i devici je bilo ime Marija. I kda je prišeo k njej angeo, pravo je: „Zdrava, milošče puna, Gospod je s tebov, blagoslovljena si ti med ženami“. Pri tej rečaj se je prestrašila i je razmišlala, ka naj pomeni te pozdrav. I angeo njoj veli: „Ne boj se Marija, ar si miloščo najšla pri Bogi. Glej, poprijela boš i rodila sina, šteromi daj ime Jezus“. (Luk. 1, 26—31).

Na god sv. Valentina (14. febr.).

Tisti čas je pravo Jezus svojim vučenikom: „Ne mislite, da sam zato prišeo, da prinesem na zemlo mir; ne sam prišeo, da prinesem mir, nego meč. Prišeo sam najmre, da ločim sina od oče i hčer od matere i sneho od svekrve; i človeki bodo sovražniki njegovi domači. Što lübi očo ali mater bole kak mene, ne me je vreden; i što lübi sina ali hčer bole kak mene, ne me je vreden; i što ne vzeme svojega križa i ne hodi za menov, ne me je vreden. Što najde svoje življenje, je zgübi, i što zgübi svoje življenje zavolo mene, je najde. Što vas sprime, mene sprime, i što sprime mene, sprime tistoga, ki me je posla. Što sprime proroka v ime proroka; bo prijeo plačilo proroka; i što sprime pravičnoga v ime pravičnoga, bo preje plačo pravičnoga. I što da komi teh malih piti samo kupico mrzle vode v ime vučenika — zaistino povem vam, ne zgübi svojega plačila.“ (Mat. 10, 34—42.)

Na den sv. Matjaša apoštola. (24. ali 25. februara.)

V tistom časi je Jezus spregovoro: „Hvalo ti dajem, Oča, Gospod nebe i zemle, ka si skrio eto pred modrimi ino spametnimi i nezvesto si malim. Tak, Oča, ar tak se ti je dopadnolo. Vse mi je zroč moj Oča i nišče ne pozna Sina, nego samo Oča i nišče ne pozna Očo, nego samo Sin i komi šče Sin nazvestiti. Hodte k meni vsi, ki se trüдите ino ste obteršeni i jaz vas zlehkotim. Vzemte na sebe moj jarem i včite se od mene, ar sam krotek i z srca ponizen ino najdete mir svojim düšam. Ar moj jarem je sladek i moje bremen je lahko. (Mat. 11, 25—30.)

Kršitev krstne oblube.

Smrten greh je proti nebeskomi Oči največja nezahvalnost. Proti božemi Zveličari je izdajstvo.

Što ne drži oblube — prelomi pogodbo, — pa naj je to že pogodba naroda z narodom, ali države s Cerkevjo ali človeka z Bogom, — prelomi vernost. Kak slovesne, svete dužnosti smo prevzeli proti našemu Gospodu i Odrašeniki,

Ali nesmo pri krsti i pri obnovi krstne oblube prisegli, da se odpovemo šatani i se zročimo Jezui Kristuši? I za kak dugo smo to oblubili? Za en den? en teden? edno leto? do svojega dvajsetoga leta? do svojega zdavanja? — Ne. izjavili smo: „Jezuši Kristuši prisegamo večno vernost.“ Večno, — za vse življenje tak, za vso večnost,

Glava trpečega Jezua v Arsisi, v cerkvi sv. Domjana, kde je sv. Frančišek zložil pesem od brata Sunca i gde je vmrla sv. Klara v poleg ležečem samostani.

Nekaj časa držimo oblubo. A pride vura prve teške skušnjave. I — pravimo — ti spadneš . . . globoko. Ali se ne pravi to prelomiti pogodbo? Skleno si z Bogom pogodbo, štera veže oba. Šteri jo je prelomo? Prle si izjavo: „Odpovem se šatani. Zročim se Jezui Kristuši.“ Zdaj pa: „Odpovem se Jezui Kristuši i ščem biti šatanov. Nikaj neščem več znati od Jezua Kristua. Zatajim ga. Odsehmo naj bo šatan moj gospodar.“

Se zna, zvün pri prilikaj, gda nas hüdobija posebno zgrabi, navadno z rečjov ne pravimo: „Odsehmo ščem biti šatanov.“ A v djanji to posvedočimo. V hipi, gda človek greši, zbira med Kristušom i šatanom. I zbere si šatana. (R. Plus D. J. „Bog v nas.“)

Odločni i neodločni katoličanci.

Od njih sledeće piše blaženoga spomina papa Leon XIII. v okrožnici „Kršćanske Modrosti“ (Sapientiae Christianae):

„Vnogi pravijo, ka se krivici ne sme protipostaviti, če je ta na oblasti i vplivna, naj se sovražniki po borbi proti njej ne razdražijo. To so tisti ljudje, pri šterih se človek ne more spoznati, da li so za cerkev ali proti njej. Oni toti trdijo, da so katoličanci, želejo pa, da bi Cerkev pristala, ka smejo svoje zmotne nauke nemoteno širiti. Te vrste ljudje obžalujejo, da vera peša, da jakosti doljemlejo, za pomoč proti tomí se pa ne pobrigajo, nego nevoló ešče vnogokrat povekšavajo po svojoj prekmernoj popustljivosti i pogubnoj skazljivosti. Želejo, ka bi celi svet svedočó od njihove prave povezanosti do apoštolske stolice, a med tem pa vsikdar nekaj grajajo na papi. To posebno modrost je sv. Paveó nazvao za „modrost mesa“ i za „smrt dúha“.

„Odlično pa ravnaajo tisti, ki so vsaki čas pripravljeni za borbo, če je potreboča tú, ar so osvedočeni, ka krivična oblast mora prejšti i mesto dati svetosti Cerkve i vere. Tej se lotijo dela, štero dosegne junaštvo starih, ar se oni za obrambo vere podajo v boj proti predrznoj stranki, štere namen je preganjati kršćanstvo. Pri tom pa se strogo držijo v mejaj pokorščine i na lastno roko ne začínjajo nikaj.“

Stari, a dragi spomin.

V tom članki vidite sliko, štera predstavlja rúševine, nastale po potresi, pri šterom je pa oltar v porúšenoj cerkvi po posebnoj Božoj dobroti ostao nepoškodüvan.

Gda gledoč na to sliko z vüpanjom gledamo v toj zmešlavici sveta na dobrega Boga, ka de nas čüvao po svojoj svetoj voli, te obrnemo tisto dopisnico, na šteroj smo dobili to sliko i čtemo na njej sledeće reči.

H. B. J. K.

1909. Feb. 10.

Fölszt. Klekl József úrnak, Szt. Sebestyén, Comitát-Vas, Hongrie, u. p. Batytyánd.

„Visziko postüvani Ocsa dúhovni! Szrcsno Njim zahválim za on lizstek, steroga szam 28. Febr. vroke dobo, vu sterom sze toplo preporacsajo vu nase molitvi za zdravje. Mi szmo poszlühnoli Njihovo prosnjo ino jo szrcsno i gorécse scsémó szpuniti. Na dén Szvecsne Marie szmo zacsno li edno devétdnévnicó publice mi szlovenci. To je kep one sztrasne ruinae i tú kázse edno porúseno cérkev, vu steroj je csüdovitno osztao eden oltár. — Radoha Joseph.“

Pred leti je poslao en odrášćeni dečko to sliko uredniki Novin i te dečko so poznejši ravniteo Martinišća, preč. g. Radoha Jožef, bogati sotrudnik Marijinoga Lista.

Po velikoj božoj dobroti se je posrečilo uredniki Novin pred več kak tresetimi leti, spraviti par odraščениh dečkov Slov. Krajine, ki so čutili v sebi pozvanje v duhovniški stan, v Italijo, i med prvimi so bili g. Radoha.

Zakaj to zdaj omenjamo? Zato, ka so pred kratkim vmrli mati g. Radohe, na spomin toj lübečoj materi, štera je jedino-ga sina dala vkraj od sebe, gda je že doraseo, gda bi njej mogo biti v težkom kmečkom deli na pomoč, — dala ga je Bogi. da postane duhovnik. Za zgled postavimo to bogaboječo mater vsem materam, naj za Jezusa prinesejo vsako žrtev pri vzgoji svoje dece, posebno, če jo on v svojo službo zove.

Dragi nam je tudi te stari spomin zato, ar odkriva že pri začetki včenja poznejšo gorečnost g. Radohe pri stvoritvi Martinišča ino pri zbiranju naših dečkov za misijonsko pozvanje, pri šterom zvišenom deli ma g. Radoha neprecenlive zaslüge.

I nazadnje naj bo omenjeno, da je gospod Radoha eden med tistimi redkimi, ki je ostao veren Marijinomi listi, v šterom je čteo tiste vrstice, ki so ga vabile v Italijo v duhovniški stan. Ploden sodelavec i sotrudnik naših listov je ostao dozday i z

Pri potresi, gda se je zrúšila cela cerkev, je nepoškodüvan ostao te oltár, kak ga je viditi na sliki. Od toga piše g. Radoha kak dijak.

mladeniškov gorečnostjov je podpira s svojimi krepkimi članki. Gda te stari i dragi spomin odkrijemo, včinimo to iz zahvalnosti do dobre duhovniške matere i njenoga sina, da naši naročniki molijo za oba, za mater, da se veseli v nebi, — za sina, da se potolaži pri zgübi matere. Prosimo pa tudi pri toj priliki prečastitega g. Radoha, naj ostane veren sotrudnik naših listov do smrti za tisto plačo, kak dozday, najmre za nebeski lon.

Cerkev skončava svoje molitve z rečmi: „Po Kristuši Gospodi našem.“ To pa zato, ar nam je vse milosti spravo Jezuš s svojim trpljenjem i s svojim smrtjov, zato vse li po njem dobimo iz zrok Marijinih, — ki nam je rodila Jezusa. Te zaključek cerkvenih molitev je ne drugo, kak molitev sv. Drüžine, kda je Jezusek poklekno med Dev. Marijov i sv. Jožeom pa ž njima molo i njeva molitve sprejemao v svoje bože Srce i je pošilao svojemi Oči nebeskomí.

Meni je svet križan i jaz sveti.

(Gal. 6, 14.)

Tak piše veliki apostol, sv. Pavel, Veliki grešnik je bio, kak sam priznava, da je preganjao Cerkev Kristušovo, to je kršćenike, a v ednom hipi le postao veliki svetnik, gda se je odločo, ka spuni v popolnosti Jezušovo sveto volo. V združitvi z božov volov stoji svetost duše. Križanje duše za svet i sveta za duša pa je že višek popolnosti. Gledajmo, v čem stoji.

Ka je svet? „Svet je v hűdobijo pogrožen“ (I. Jan. 5—4). Sveti Dűh tak svedoči, da je svet hűdobija. Križan biti pa pomeni mrtev biti. Zato reči sv. Pavla pomenijo: Jaz sem mrtev za hűdobijo sveta i hűdobija sveta je mrtva za mene. Globoke reči, ki pomenijo največšo stopnjo stanovitnosti v dobrom. Kak pa pridemo do te stopnje stanovitnosti? Troja pot pela do nje: 1. Zavrči bogastvo, naslado sveta, 2. hraniti se z krűhom močnih i 3. živet i po veri povsod, v javnom i zasebnom življenji.

1. Gda je hűdobec Jezusa neso na kroti visiko goro i i njemi „je pokazao vsa kralstva sveta“ (Mat. 4—8.) pa obečao, ka celi svet njemi da, če spadne pred njega i ga moli, ga Jezus stira o od sebe. Stira o ga, ar se njegov navuk glasi: „Ka vala človeki, če celi svet dobi, na dűši pa škodo trpi.“ (Mat. 16, 26). Na sveti so spake, grešni zgledi, ki po sili vlečejo dűšo v greh. Zato nas opomina Jezus: „Jaj sveti za volo spake“, (Mat. 18, 7.) ka ne bi šli za nasladnostmi, veseliciami, bogastvom sveta, to je za hűdobijov sveta, nego bi se držali Jezušovoga zgleda, ki je celoga sveta diko ponűjajočega šatana stira o od sebe. O mislimo, mislimo gostokrat na Jezušove reči: Ka vala, ka vala, če celi svet dobim, na dűši pa škodo trpim, ar svet bom vživao samo par let, škoda de pa vekomaj trpela.

2. Na sveti je močen protivnik naših dűš, poglavar teme, ki vmarja z bogastvom, z nerednim vživanjom sveckih dobrot naše dűše. Jezus pravi od njega: „Prišo je poglavar toga sveta, a pri meni nema nikaj“. „Poglavar toga sveta je obsojen“. (Jan. 14, 40, 16, 11.) I z tem poglavarom, z vragom, je prišla največša nesreča na svet, greh: „Greh je prišo na svet“, (Rim. 5, 12.) glasi sv. Dűh Bog po sv. Pavli apostoli. I z grehom je prišlo na svet prijateljstvo, lűbezen do sveta, do hűdobije. O kak neskončna nevarnost za našo dűšo. Svet se njoj smeje, svet njej ponűja vse dobrote, svet je ne kara, nego hvali i vabi vsikdar v globše mreže, dokeč je ne zadavi, zadűši. Uboga dűšica, ne daj se zapelati, poslűšaj boži oster glas, ki se glasi po sv. Jakobi apostoli: „Prijateljstvo toga sveta je sovražnica Boga“ (Jak. 4—4.) Zato nas prošec prosi naš dober Bog, po sv. Janoši apostoli i evangelisti: „Ne lűbite sveta, niti ona, štera so na sveti, kajti prejde svet i njegova poželivost“. (I. Jan. 2, 15-17.) Ne lűbimo sveta, i nikaj, ka je na njem. Mi smo stvorjeni za večnost, za večnost živimo, za večnost zavržimo svetá hűdo-

bijo, za večnost trpimo, za večnost, srečno večnost vmerimo. Ne ljubimo sveta, sovražimo ga. To nam zapovedava Bog po sv. Petri apoštoli: „Bežite pred pokvarjenostjov požljivosti, štera je na sveti.“ (II. Petr. 1—4.) Bežati moramo pred svetom.² A k bežanji je potrebna moč, da če te ne, hitro opešamo, spadnemo i prejdemo. Moč pa dobi naša duša od krüha, ki življenje dava. Te krüh je v oltari, v tabernakli, te krüh je Jezušovo sveto telo. To jemlimo gostokrat k sebi, pa lübezen do sveta vmerje v nas, lübezen do Boga pa zraste. Jezuš pravi od toga krüha, od svojega presvetoga tela: „Jaz sem krüh življenja. Če što je od toga krüha, bo živo vekomaj.“ (Jan, 6, 48—50.)

3. Merjemo za hüdobijo sveta i ta za nas, če nas povsod sprejaja živa vera. Vera, štera pita: Gospod, ka ščeš, ka včini, i je pripravljena raj življenje dati za Njega, kak ga z prostovolnim najmenšim grehom razžaliti. Ta živa vera nas mora voditi i prehoditi ne samo v cerkvi, nego tüdi na senji, na gostüvanji, v trgovini, v krčmi, v Franciji, Nemčiji, prek morja, pred prijateli i sovražniki, povsod i vsikdar. Ne smemo biti, kak židovje, od šterih pravi sveto pismo: *Na sveti je bio, i svet je po njem stvorjeni i svet ga ne spoznao.*“ (Jan. 1, 10.) Vsikdar nas mora navdüşavati Gospodova reč: „Vekši je tisti, ki je vu vas, kak tisti, ki je na sveti.“ (I. Jan. 4—4.) Ka se zato bojati. Tisti, koga sam v dušo sprejeo pri svetom prečiščavanji, je močnejši kak vladar sveta, na njega naslonim svojo trpečo, svojo sküşavano dušo pa zmagao bom. Zmagao bom, ar mi Gospod, ki je k meni stopo, ki pri meni prebiva, zagotavlja zmago: „Ka je od Boga rojeno, premaga svet.“ (I. Jan. 5, 4.) Od večnoga Oče rojeni Sin Boži, ki je gost moje duše i po kom je tüdi moja duša rojena od Boga, premaga svet. Premaga ga z tistov živov verov, štero nosi dušam za dar samo gosto sveto prečiščavanje, obhajilo. „I to je zmaga, ki premaga svet, naša vera“ (I. Jan. 5, 5.)

„Bila je prava svetlost, štera presveti vsakoga človeka, na te svet pridočega, (Jan. 1—9.) naznanja sv. Düh Bog po sv. Janoši evangelišti. I što je ta prava svetlost, štera nas presveti, da ne bomo blodili, nego po ravnih potaj hoditi? Razveseli se krščanska duša. „Jaz sem svetlost sveta“, (Jan. 8, 12.) pravi naš mili Zveličar od sebe. On je ta prava svetlost. K njemi hodi, duša, pa ne zablodiš. Njega vživaj pa ne oslabiš. Po njem se ravnaj, pa zmagaš, križana boš za svet, svet za tebe, sveto boš živela, v svetosti vmrla i s svetniki večno slavo vživala.

Misijon na Cankovi.

Pri nas se vrši sv. Misijon od 11. do 18. februara 1940. Zadnji sv. misijon je bio pred 16 leti. Od tistimao je vmrlo v župniji nad 500 farnikov. Daj Bog, da bi sv. misijon obrodio obilno sadü.

Bodimo pravični.

„V dosta mesti sam dobo pod nos, zakaj so bili v Marijinom Listi objavljeni kepi naših z Francije i ne svete podobe.“ V to formo nam piše širiteo z nekoga mesta. Tudi od drugec smo dobili spodobno pritožbo.

Bodimo pravični. Čtete liste „Odmev“, „Zamorček“, „Glasnik“, „Bogoljub“, „Katoliški Misijon“? Jeli so pa v teh same svete podobe? Jeli, ka so notri od misijonskih krajov razne slike, včasi celo smešne. Nad tem se nišče ne zgraža? Samo med Marijinim Listom? Samo te je trn v peti, samo proti tomi trbe brsati, druge pa li širiti, čeravno dosegne njihovo visino, mogoče celo prekosi. Zakaj smo objavili včasi, redko kda, slike naših v tujini? Iz lübezni. Iz lübezni, da je povežemo na domačo cerkvico, na domači dom, na domače življenje i tak njim pomagamo ohraniti najdragši kinč, sveto vero. Objavili smo včasi njihove slike, naj se nam smilijo, naj je vidimo, kak so siromaki vpreženi v robstvo drugih, da tem povekšavajo bogastvo, sami pa pri tom düševno i telovno na nikoj idejo, da bi molili za nje, ka vzdržijo pri Jezuš. Da bi njim sprosili Marijino pomoč, da je občuva grešnoga sveta i nepokvarjene pripela domo. Da bi hvalo dali Bogi za veliko miloščo, ka se nam ne trbe potepati po širnem sveti, nego da mamó priliko v rojstnom kraji v miri preživeti svoje žive dni i se pri domačoj cerkvi pripraviti za večnost.

Naj nam ne zamerijo dragi naročniki te odkrite reči, štere smo dužni bili povedati iz lübezni do naših izseljencov i od dužne lübezni vseh nas do sebe i do njih.

Kda bomo zidali Dom sv. Frančiška.

Gda je svet obhajao 700 letnico smrti velikoga lübitela sirot, sv. Frančiška, so se tretjeredniki v Črensovcih odločili, da po zgledi svojega redovnega oče, sv. Frančiška, se zavzamejo za sirote Slovenske Krajine i njim podignejo edno hišo, gde dobijo streho i oskrbo i štera hiša de se zvala Dom sv. Frančiška. Voditeo tretjega reda, urednik M. Lista so nato romali v Rim i v Assis, na grob sv. Frančiška i tü prosili blagoslov na započeto delo. Po gorečih molitvaj tretjerednikov i vseh lübitelov siromakov je dober Bog, ki je Oča sirot, rosio obilen blagoslov na to delo smilenosti. En kratek čas se je nabiralo, potem pa zavolo gospodarske stiske duga leta nikaj ne. Vendar se je po smilenosti dobroga Boga, ki sem je nabirao po svojem navdihavanji i svojoj danoj pomoči smilenim srcom, teliko nabralo, da smo lansko leto mogli kúpiti material: cigeo, vapno, kamen, pesek i en del črepa za 107 jezero dinarov. Za zidavo nam je ostalo ešče 266 jezer dinarov. Za to šumo letos dozidamo dom, kakšega pač za to svoto lahko dozidamo.

Celo delo vodi odbor po pravilaj od višje cerkvene oblasti potrjenih. Predsednik odbora so Klekl Jožef, voditeo tretjega reda, urednik Marijinoga Lista, podpredsednik Horvat Jožef, cestni nadzornik v Soboti, tajnik Horvat Anton v Žižkih, blagajnik Stanko Anton v Žižkih, član odbora Hanc Štefan v Črensovcih, pregledniki računov Gerič Štefan z Male Polane i Ferencak Jožef z Gomilic.

Vse se dela brezplačno. Plača se čaka v nebesaj od Oče sirot. Vsi odborniki so tretjeredniki, zvün podpredsednika, ki pa zastopa svoje stariše, ki sta oba tretjerednika.

Pokroviteo celoga dela so prezvišeni g. dr. Tomažič Ivan Jožef, lavantinski knezoškov i apoštolski administrator Slovenske Krajine, komi se pošle vsako leto v pogled obračun, ki ga odbor položi pred zbranimi tretjeredniki.

Poleg nabrane svote penez razpolaga Dom sv. Frančiška z 25 orali šum poleg Štrigove i z okroglo šest velikih oralov zemle i zidane hiše, štero pa kak i večino zemle ne rabi, ar hasek od toga do smrti vživa Cigan, r. Kotnjek Marija v Žižkih.

Odbor je od Višje Cerkvene oblasti dao potrditi „Društvo Dom sv. Frančiška v Črensovcih“, šteroga namen je podpirati siromake v tom Domi i poprek. Dužnost toga društva je tak mala, da nega siromaka, ki ne bi mogo pristopiti. Letno se plača za siromake tomi društvu samo 25 par. Sme pa vsaki dati tudi več. Za darovnike žive i pokojne se pa za te male dare služi več svetih meš letno. Te meše so večne i se bodo v kapeli Doma sv. Frančiška opravljale i združavale z gorečimi molitvami sirot, šterim da streho Dom sv. Frančiška.

Skoz 14 let, kak se dela za to prvo hišo siromakov v Slov. Krajini, je vso poštino noso iz svojega žepa predsednik odbora kak urednik, odnosno izdajateo Novin i Marijinoga Lista, naj se v določen namen kemveč darov zbere.

Edno reč ešče naj omenimo. V Soboti smo meli edno hišo, zvano staro Martinišče, štero smo pa mogli odati, ar so č. sestre sv. Križa bile od predstojnice v Djakovi odzване. Hišica, čeravno je služila najbošemi nameni, odgoji ženske mladine i za podporo siromakov, je bila zaprta, ar se je vodstvi č. sester vidila premala, — čeravno dohodkov so č. sestre mele teliko, da so lejko shajale, — i je zato brez pitanja mil. g. škofa i brez toga privolenja, č. sestre odzvalo. Mi bi radi zidali tam, a teliko penez pa nesmo mogli, da bi glavno hišo i tisto v Soboti mogli dozidati, zato smo bili prisiljeni, da smo hišico v Soboti odali. Odana je bila po večkratnom razglasi v Novinaj, dobo jo je najveksi ponudnik.

V pravilo smo vzeli i dali od Višje Cerkvene oblasti tudi potrditi, da iz, za sirote doblenih darov, Društvo Dom sv. Frančiška pravim sirotam lejko da brezobrestno posojilo za kritje dnevnih potreboč, hrane, obleke itd. Od toga lepoga dela kršćanske lübezni pa pri drugoj priliki več povemo.